

Мжжко си дѣте окжпи,
И го вѣвъ люлкитѣ приспи;
Че сготви топла обѣда,
На нива да ми донесешъ.
И невѣста го послуша,
Та стана рано зарана,
Мжжко си дѣте окжпа,
И го вѣвъ люлки приспала;
Че сготви топла обѣда,
Та го на нива занесе.
Отдѣ я видѣ младъ Стоянъ,
Изпрегна руси биволи,
Та впрегна Угра невѣста.
Оралъ е Стоянъ, що оралъ
Отъ обѣдъ дори до пладне,
Отъ пладне доръ до вечера.
Угра Стояну думаше:
— Либе Стоене, Стоене!
Ако те не е отъ хора,
То да те ѝ баремъ отъ Бога!
Угаръ съсъ млѣко побѣлѣ —
Мжжко ми ѝ дѣте умрѣло!
Стоянъ я тогазъ изпрегна,
Та впрегна руси биволи,
И невѣста си отиде.
Кога си у тѣхъ отиде,
Крава ѝ на дворъ ревѣше,
А навѣста я попита:
— Краво ле, краво бѣлудо!
Защо ми ревешъ, краво ле,